

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Sommergjækken

Citation: Hertz, Henrik: "Sommergjækken", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 247. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid76020/facsimile.pdf (tilgået 09. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Sommergjækken.

Med disse Vers, der flagre
Paa Musers Vinger ud,
Jeg sender Dig, min sagne
Niece, Brev og Bud.
Jeg seer, Din Pen er blebet
Fortrolig med Dit Blæk;
Hav Tak, at Du har skrevet
Og at Du midt i Brevet
Har lagt en Sommergjæk.

Med disse Vers, der vistes
Langt over Habet hen,
Din Gjæk, min Thea, flistes
Mod en fra mig igjen.

Lil Raubers op sig vover
Min Lantes Sommergjæk,
En Skipper lig, der over
De nyligt frośnie Nover
Vorsøger Varten kjæk.

Min Musa, der er bange,
Naar Luften falder raa,
Er oeconom med Sange,
Mens Vinteren staer paa.
Men lad blot Solen nærme
Sig Jorden et Minut,
Saa vil hun ud at sværme,
Og saa skal jeg bestjarne
Den lille, fine Slut.

Ifald min Musa bliver
Paa denne Lour lidt mat
Af overbattes Iver,
Du vrede ei, min Skat!
Hvis Digtet falder vandet,
Det ei dig volde Skæk!
Er det ei godt til andet,
Det gjælder dog paa Landet
Som liden Sommergjæk.

— Blandt Alting, der os blønder
Med daarligt Haab en Tid;
Blandt alle falske Vermer,
Til hvem jeg fasted' Tid;
Hær blandt alle Gjalke
Jeg lider ifkun den,
Som Du, min Kjæledøge!
Har fundet paa at lægge
I Brevet til Din Ven.

Thi den er Jordens søde,
Dens førstesødte Bliu;
I denne Blouft vi møde
Dens første Spor af Liv.
Ja, denne Gjal behuder
En munter, liflig Vaar,
Uagtet Stormen tuder
Om Bondens froene Ruder
Og følger ind hans Gaard.

I den et Haab fornemmes,
Der væger med sin Nøst,
Et Haab, der ei beffjæmmes,
Et Haab om Vaarens Lyft.

Ja, Sommergjæften lover
En deilig Blomsterflor
Og klare, jelsblaae Bover
Og Solen udgydt over
Den foraarsgroenne Jord.

I Sommergjæften spoger
Naturen med sin Ven;
En Skjemat, den siden søger
At gjøre god igjen;
En Pige lig, der gjæffer
Sin Elsker med et Kys,
Paastrømt ham Munden rækker,
Men siden tusind lægger
Til det, hun nægted' nys.

— I, faure, lyse Klatter,
Der pryde smukt vor Jord
Med tynde, blaae Loffer,
Paa eder fast jeg troer.
I aiter fra mig ile,
Og ere dog min Trøst;
I gjøffe mig, men smile:
„Vor Digter snart skal hvile
Ved Vaarens fulde Bryst!“
